

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30.01.2019 r. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy C. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – okres udowodniony to łącznie staż 10 lat 11 miesięcy i 29 dni w okresach 03.05.1976 -30.04.1985 r. i 01.08.1988 -31.07.1990. W przypadku wnioskodawcy warunek stażu ogółem został spełniony.

/ decyzja k. 33 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 1 marca 2019 r. wnioskodawca C. K.. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury w wieku wcześniejszym. W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, gdyż za taki winien zostać uznany okres jego zatrudnienia w (...) nr 4 w Ł. jak i (...) w Ł. od 03.05.1976 – 01.01.1999 r. gdy pracował jako mechanik napraw pojazdów samochodowych.

/ odwołanie k.3-v/

Decyzją z dnia 20 marca 2019 r. organ rentowy zmienił zaskarżoną decyzję wyłącznie w zakresie jej uzasadnienia podnosząc, iż Zakład odmawia C. K. przyznania prawa do emerytury bowiem:

- nie został udowodniony wymagany 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – okres udowodniony to łącznie staż 10 lat 11 miesięcy i 29 dni 03.05.1976 -30.04.1985 r. i 01.08.1988 -31.07.1990.
- wnioskodawca nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Warunek stażu ogółem został spełniony.

/ decyzja k. 41-41 v. akt ZUS/

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 25 lutego 2019 r. zmienioną decyzją z dnia 20 marca 2019 r. organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w decyzjach. Nadto wskazał, iż do pracy w szczególnych warunkach zaliczono wnioskodawcy okres 10 lat, 11 miesięcy i 29 dni pracy w okresie od 03.05.1976r. do 30.04.1985r. oraz od 01.08.1988r. do 31.07.1990r. w (...) nr4 w Ł.. Do pracy w warunkach szczególnych nie uznano zatrudnienia w (...) od 22.07.1996r. do 31.12.1998r. ponieważ ze świadectwa pracy z dnia 14.08.2006 oraz Świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14.08.2006r. nie wynika by C. K. pracował w szczególnych warunkach we wskazanym okresie. Nadmieniono, że C. K. zatrudniony był w (...) w Ł. od 22.07.1996r. do 31.07.2006r.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4-6/

Pismem procesowym z dnia 10 lipca 2019 r. pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy ustanowiony w procesie sprecyzował, iż wnioskodawca domaga się zaliczenia do okresu pracy w szczególnych warunkach dodatkowo wyłącznie okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 1 maja 1985 – 31 lipca 1988 r.(3 lata i 3 miesiące) oraz od 1 sierpnia 1990 do 30 listopada 1993 r.(3 lata i 4 miesiące)

/ pismo procesowe k. 41-42/

Na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2019 r. – poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik wnioskodawcy z urzędu poparł odwołanie, wniósł o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oświadczając, iż koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/protokół z rozprawy dnia 27 sierpnia 2019 r. – 00:31:08 – 00:33:43 /

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca C. K. urodził się (...)

/bezsporne/

C. K. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w okresie 03.05.1976r. do 30 września 1995 w pełnym wymiarze czasu pracy na następujących stanowiskach pracy:

-mechanik napraw pojazdów samochodowych do 30.04.1985 r.

-mechanik diagnosta do 31.07.1988,

-mechanik napraw pojazdów samochodowych do 31.07.1990 r.

- mechanik diagnosta do 30.09.1995,

/ świadectwa pracy k. 78 i 79, dokumentacja osobowa k. 46-48, 55-77, 80 -82 /

W 1983 r, wnioskodawca ukończył kurs i uzyskał uprawnienia w zakresie „Diagnostyka pojazdów”

/ świadectwo pracy k. 78/

Za okres zatrudnienia 3.05.1976 do 30.11.1993 wskazany zakład pracy w dniu 30.11.1993 r. wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazując, iż w okresie od 03.05.1976r. do 30.04.1985r. oraz od 01.08.1988r. do 31.07.1990r. C. K. stale w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy naprawie pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych na stanowisku mechanik samochodowy wymienionym w dziale XIV poz. 16 pkt wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 18 Ministerstwa Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 17 czerwca 1983 w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu handlu wewnętrznego i usług wykaz A

/ świadectwo wykonywania prac szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze k. 77 oraz k. 19 akt ZUS/.

Wnioskodawca nie występował o sprostowanie tego świadectwa.

/zeznania wnioskodawcy 00:30:10 -00:30:40 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:04:41 -00:19:34 – protokół z rozprawy z dnia 27 sierpnia 2019 r./

W spornym okresie od 1.05. 1985 – 31.07.1998 r. oraz od 1.08. 1990 do 30.11.1993 r. będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na stanowisku mechanik diagnosta, wnioskodawca naprawiał zarówno samochody w warsztacie samochodowym w kanałach remontowych jak i wykonywał prace poza kanałem np. przy naprawie silnika, hamulców, nadwozia. Na potrzeby wydziału komunikacji robił przeglądy samochodów. W czasie gdy pracowano wyłącznie dla zakładu samochody były sprawdzane zarówno przed jak i po naprawie w kanałach, czasem także poza kanałem. Sprawdzano samochody a następnie określano czy są do naprawy czy nie. Jeśli przekazywano je do naprawy, to potem były odbierane i sprawdzane. Jeżeli zachodziła potrzeba naprawiano je w kanale. W kanale sprawdzano stan techniczny samochodu, opisywano co jest do naprawy potem samochód szedł na warsztat. Następnie samochód ponownie wracał do kontroli. Generalnie na warsztacie ktoś inny naprawiał samochody. Następnie, gdy zaczęły przyjeżdżać pojazdy z innych zakładów pracy robiono im badania diagnostyczne. Jak była potrzeba to naprawiano

pojazdy. W latach 80-90 wykonywano też czynności na zewnątrz zakładu. Praca polegała na sprawdzeniu samochodu czy nadje się do jazdy, następnie wystawiano zaświadczenie, i stępowano dowodowy. Dokumentacja była wykonywana w specjalnym pokoju i tam wypisywano czy samochód jest dopuszczony do przeglądu czy nie. Czynności sprawdzające były wykonywane w kanale i poza kanałem. Mniej więcej połowę czasu wnioskodawcy zajmowała praca w kanale i praca na zewnątrz, łącznie z wypełnieniem dokumentacji. Samochód był sprawdzany przez jedną osobę.

/zeznania wnioskodawcy 00:30:10 -00:30:40 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:04:41 -00:19:34 – protokół z rozprawy z dnia 27 sierpnia 2019 r. zeznania świadka M. W. 00:19:34 00:30:01–protokół z rozprawy z dnia 27 sierpnia 2019 r./

W dniu 30 stycznia 2019 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 6 akt ZUS/

Wnioskodawca nie złożył wniosku o przekazanie środków z OFE na dochody Skarbu Państwa.

/ bezsporne/

Zaskarżoną decyzją z dnia 25 lutego 2019 r. zmienioną decyzją z dnia 20 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu przedmiotowego wniosku odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury w wieku wcześniejszym.

/ decyzja k. 33 akt ZUS ,decyzja k. 41-41 v. akt ZUS/

Organ rentowy uznał za udowodniony okres 10 lat 11 miesięcy i 29 dni pracy w szczególnych warunkach wyłącznie w okresie od 03.05.1976 do 30.04.1985 r. i od 01.08.1988 do 31.07.1990. tj. w okresie zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku mechanik samochodowy wymienionym w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach.

/ bezsporne/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań wnioskodawcy oraz świadka M. W..

Sąd dał wiarę zeznaniom ww co do faktu, że ubezpieczony świadczył pracę w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. będąc zatrudnionym na stanowisku mechanik diagnosta także w kanałach remontowych. Jednakże na ich podstawie niemożliwym jest ustalenie, iż w spornym okresie zatrudnienia właśnie na tym stanowisku ubezpieczony świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd odmówił wiary twierdzeniom wnioskodawcy co do faktu, że w okresie od 1.05. 1985 – 31.07.1998 r. oraz od 1.08. 1990 do 30.11.1993 r. będąc zatrudnionym na stanowisku mechanik diagnosta podobnie jak w okresie zatrudnienia od 03.05.1976 do 30.04.1985 r. i od 01.08.1988 do 31.07.1990. na stanowisku mechanik samochodowy pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, gdyż zarówno z jego zeznań jak i zeznań świadka wynika iż wykonywał czynności nie tylko mechanika w kanale remontowym ale i diagnosty poza jego obszarem w wymiarze ok. połowy etatu.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Natomiast w myśl ust. 3, przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonego, który złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa, składki na ubezpieczenie emerytalne, zaewidencjonowane na jego koncie w Zakładzie, zwiększa się przez pomnożenie wskaźnikiem korygującym 19,52/12,22, stanowiącym stosunek pełnej wysokości składki na ubezpieczenie emerytalne do wysokości zaewidencjonowanej na koncie ubezpieczonego w Zakładzie.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Odnosząc się do powyższej, zwrócić należy uwagę, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych regulacja § 2 ust. 2 rozporządzenia z 1983 r., statuująca ograniczenia dowodowe, nie znajduje zastosowania. W postępowaniu przed tym sądem, według art. 473 k.p.c., nie stosuje się bowiem żadnych ograniczeń dowodowych, a więc każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Należy podkreślić, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, przeto skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu należy wyprowadzić nadto wnioszek, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku, który osiągnął 28 stycznia 2018 r. oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Jednak w ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia warunku co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych wymieniona w wykazie w dziale XIV prace różne poz. 16 jest pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić należy jednak, iż ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 4 listopada 2008 roku (III AUa 3113/08, Lex nr 552003) „Świadcstwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W sytuacji, kiedy brak wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę lub świadectwo to nie spełnia określonych wymogów formalnych, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.” Takie też postępowanie należy prowadzić, kiedy organ rentowy zakwestionuje fakty wskazane w tego rodzaju świadectwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2009 r., I UK 77/09, Lex nr 558288)

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego

z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84). Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z dokumentów, z zeznań wnioskodawcy i świadka.

W ocenie Sądu Okręgowego, wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w w/w spornych okresach od 1.05. 1985 – 31.07.1998 r. oraz od 1.08. 1990 do 30.11.1993 r. nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Przesłuchany w sprawie świadek jak i sam wnioskodawca wskazywali iż ubezpieczony będąc mechanikiem diagnostą nie wykonywał pracy w kanałach remontowych w pełnym, wymiarze czasu pracy. Poza naprawą samochodów zajmował się bowiem także diagnostyką samochodową, która obejmowała także czynności poza kanałem w tym wiązała się z koniecznością wystawienia niezbędnej dokumentacji w biurze.

W tym miejscu zaakcentować należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Tymczasem wnioskodawca nie przedłożył w toku sprawy żadnych dowodów, które by świadczyły o tym, że praca którą wykonywał w spornym okresie w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu w szczególnych warunkach. Nie wykazał by praca w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych zajmowała mu 8 godzin dziennie. Świadek wprost podał, że ubezpieczony wykonywał prace diagnostyczne poza kanałem. Mniej więcej połowę czasu zajmowała praca w kanale i praca na zewnątrz. Sam wnioskodawca przyznał, iż jako mechanik –diagnosta wykonywał także cały szereg czynności poza obszarem kanału. Wobec tego w czasie całego zatrudnienia wnioskodawca nie był narażony na działanie czynników szkodliwych z takim samym natężeniem. To natomiast oznacza, że nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu

Reasumując, w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy czynności określonych w dziale XIV poz. 16 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) określającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Ponadto co znamienne, niesporne i co samo w sobie determinuje już rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie ubezpieczony nie złożył wniosku o przekazanie środków z OFE na dochody Skarbu Państwa. Na gruncie przywołanych już przepisów w szczególności art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przepisów podnieść należy, że do przyznania emerytury konieczne jest aby wszystkie wskazane w nim przesłanki zostały spełnione łącznie. Wnioskodawca musi zatem wykazać, nie tylko że spełnił warunki stażowe w postaci wymaganego 25-letniego stażu ogólnego i 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r., ale także mieć ukończone 60 lat oraz nie być członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Bez kumulatywnego spełnienia powyższych warunków prawo do emerytury w oparciu o art. 184 cytowanej ustawy, nie przysługuje. Na gruncie rozpoznawanej sprawy wnioskodawca nie tylko nie ma wymaganego 15 letniego stażu pracy w szczególnych

warunkach ale i pozostając członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego nie spełnia kolejnego z kluczowych warunków koniecznych do uzyskania prawa do emerytury. Samo oświadczenie ubezpieczonego o zamiarze zgłoszenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa w sytuacji przyznania prawa do emerytury, nie oznacza spełnienia warunku określonego w art. 184 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych./tak SA w Katowicach z dnia 8.07.2015, III AUa 1535/14/

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

O zwrocie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu orzeczono na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z §4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1714) uwzględniając zwrot stawki podatku VAT